

Chương 30

Tặng Cô Mười Đoá Hoa Hồng

Đối với nhóm người độc thân thì tết Nguyên Đán chính là một ngày lễ hết sức khó xử.

Hầu hết mọi người đều muốn ra đường để cảm nhận bầu không khí náo nhiệt của năm mới, thế nhưng xung quanh đều là các đôi các cặp, đi ra ngoài chơi chẳng khác nào tự ngược bản thân.

Vì vậy bình thường Lệnh Mạn đều chọn cách ngồi im ở trong nhà.

Riêng hôm nay là một ngoại lệ.

Địa điểm ăn tối do Lý Trác Vân quyết định, vốn dĩ Lệnh Mạn đang muốn trở về lấy xe, đột nhiên Lý Trác Vân lại đề nghị đi bộ hóng gió.

Quán lẩu cách đây không xa lắm, đi bộ chỉ hết khoảng mười phút, nhưng hôm nay có quá nhiều người đổ ra đường, ngay cả vỉa hè cũng tắc nghẽn.

Thoạt nhìn, xung quanh đều là các đôi nam nữ tình thương mến thương, ân ái ái ái không để ý gì đến ai.

Lệnh Mạn và Lý Trác Vân cũng cứ thế mà bị ghép thành một đôi, tổ hợp chị gái em trai nhìn qua hết sức gượng gạo.

Lệnh Mạn càng nghĩ càng không hiểu nổi rốt cuộc thì Lý Trác Vân đang suy nghĩ cái gì.

Cứ lấy xe mà đi không phải sẽ đỡ bị rơi vào hoàn cảnh lúng túng như thế này sao, vậy mà còn muốn đi bộ...

Chẳng lẽ một đũa FA như cậu ta không có lấy dù chỉ một chút tự giác?

Đã thế đi bộ còn quá nhàm chán, vậy nên Lệnh Mạn đành phải tìm đề tài để nói chuyện.

Cô phát hiện ra mình đúng là đũa điếc không sợ súng.

“Lý Trác Vân, hôm nay tôi làm hỏng máy tính của cậu, sao cậu không nổi giận?”

Lý Trác Vân nhìn cô bằng ánh mắt cổ quái: “Cô nghĩ tôi dễ tức giận như thế hả?”

“Không phải không phải.” Lệnh Mạn xấu hổ: “Ý tôi là, lần trước Hạ Vũ Nhu vút mắt con chó đồ chơi của cậu, cậu nổi trận lôi đình, tôi nghĩ lần này cậu cũng sẽ...”

Lý Trác Vân nhẹ nhàng cắt ngang lời cô: “Không giống nhau.”

Lệnh Mạn không hiểu: “Có cái gì không giống nhau?”

Lý Trác Vân: “Tôi nói là, cô và bà ấy không giống nhau.”

Những lời này khiến cho trái tim cô nảy lên một cái, lồng ngực ngứa ngáy, ý vị sâu xa.

Còn chưa kịp ngồi phân tích nghĩa của câu nói ấy thì bỗng trong tầm mắt Lệnh Mạn xuất hiện ba đứa bé bán hoa hồng.

Cô sợ nhất trường hợp này.

Lệnh Mạn thầm mặc niệm trong lòng, làm ơn đừng tới đây, nhất định không được tới đây.

Thế nhưng sợ cái gì sẽ gặp phải ngay cái đó, một cô bé trong đó nhìn thấy bọn họ, cứ thế chạy thẳng đến bên cạnh.

Cô bé kéo tay năn nỉ Lý Trác Vân: “Anh đẹp trai ơi, mua đóa hoa hồng đi!”

Lệnh Mạn đỡ trán.

Trời ạ, cô và Lý Trác Vân nhìn qua có chỗ nào giống loại quan hệ đó?

Phản ứng của Lý Trác Vân vẫn lạnh lùng như thường, không buồn để ý cứ thế đi về phía trước.

Cô bé lại nín lầy Lệnh Mạn: “Dì à, dì mua hoa hồng đi!”

“...” Đang lúc Lệnh Mạn không biết phải xoay sở thế nào.

Đột nhiên Lý Trác Vân quay trở lại, cười đến sáng lạn: “Em gọi cô ấy là dì thêm một lần nữa thì anh sẽ mua hoa cho em.”

Đầu Lệnh Mạn đầy vạch đen.

Lý Trác Vân, cậu được lắm!

Cô bé ngọt ngào gọi một tiếng “Dì”, cứ thế lại bán được hoa hồng như mong muốn.

Xem ra tâm trạng Lý Trác Vân rất tốt, mua liền một lúc mười bông.

Lệnh Mạn không biết phải nói gì.

Cậu ta cứ thích cười nhạo cô như vậy sao?

Lý Trác Vân cười đều vồ vai cô: “Ngoan, đừng nóng giận làm gì, cô bé cũng chỉ nói thật mà thôi.”

Hừ.

Sau khi tranh cãi, Lệnh Mạn lại không tìm được mà suy đoán, Lý Trác Vân sẽ xử lý đồng hoa hồng kia kiểu gì?

Vứt đi thì thật là đáng tiếc.

Nếu như mang tặng cho cô, cô nên dùng biểu tình như thế nào để đưa tay ra nhận đây?

Thôi thôi, kiểu gì thì trông cũng rất giả tạo, tốt nhất là đừng đưa!

May là Lý Trác Vân cũng không hề có ý định đưa cho cô, cả quãng đường anh đều tự mình cầm trong tay.

Như thế cũng khiến Lệnh Mạn an tâm phần nào.

An lâu xong cũng gần chín giờ tối.

Lúc hai người ra khỏi quán lẩu, nhìn ánh đèn rực rỡ trong màn đêm, đột nhiên Lệnh Mạn cảm thấy rất xúc động: “Lý Trác Vân, chúng ta ra quảng trường đếm ngược chờ sang năm mới đi?”

Ngay lập tức bị Lý Trác Vân cho một phiếu bác bỏ: “Đếm ngược cái gì, cái trò vô vị, về ngủ còn hơn.”

Lệnh Mạn nản lòng: “Được rồi, vậy chúng ta giải tán ở chỗ này nhé.”

Lý Trác Vân nói: “Tôi đưa cô về.”

“Không cần, khách sạn của tôi ở ngay gần đây thôi.”

“Tôi đến xem qua một chút.”

Lệnh Mạn nghi ngờ nhìn anh chăm chăm: “Cậu muốn làm gì?”

Lý Trác Vân không muốn tiết lộ: “Nhìn qua xem thế nào thôi, sao cô quản nhiều vậy nhỉ?”

Lệnh Mạn gật đầu: “Thôi được, cậu muốn tới thì cứ tới đi.”

Trên đường về có đi ngang qua một sạp hoa quả, Lệnh Mạn nghĩ tối nay ăn quá nhiều dầu mỡ, vì thế bèn mua mấy cân hoa quả về giải khát.

Về đến khách sạn, Lệnh Mạn vào bếp cắt hoa quả, Lý Trác Vân cũng đi vào theo.

“Cậu muốn ăn quả gì?” Cô hỏi anh.

Lý Trác Vân đáp: “Cam.”

Lệnh Mạn lấy một quả cam ra rửa sạch, đang muốn bỏ ra thì bị Lý Trác Vân gọi lại: “Khoan đã!”

“Sao cô không bóc vỏ?” Anh hỏi.

Lệnh Mạn nói: “Bóc vỏ mệt lắm.”

Lý thiếu gia lên tiếng: “Tôi muốn ăn bóc vỏ, cô ngại phiền hả? Ở nhà đều có người bóc cho tôi.”

Lệnh Mạn khinh thường: “Ở nhà cũng có người bóc vỏ cho tôi đó.”

Lý thiếu gia không vui: “Vậy rốt cuộc cô có bóc vỏ cho tôi không?”

Lệnh Mạn đáp ứng: “Có có có.”

Tiểu tồ tông trong nhà, nào dám mặc kệ anh.

Ăn hoa quả xong, Lệnh Mạn đi dọn phòng, trong lúc lơ đãng cô phát hiện trên đầu giường cô có một lọ hoa cắm mười đóa hoa hồng, hương thơm thoang thoang.

chẳng biết Lý Trác Vân cắm vào lúc nào.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lý Trác Vân, anh đã ra tới cửa, xỏ giày chuẩn bị rời đi.

Lý Trác Vân cong khoẻ miệng, vẫy tay với cô: “Cam ăn rất ngon, hoa cũng mang đến, tôi về trước đây.”

“...”

Nếu như Lệnh Mạn trẻ lại mười tuổi, nhất định sẽ bị nụ cười của thằng nhóc xấu xa này mê hoặc.

Nhất thời cô cảm thấy không biết làm sao, suýt chút nữa thì quên đứng dậy tiễn anh.

Vị tiểu thiếu gia Lý này, đúng là khi thì đáng ghét lúc thì đáng yêu.

Tiền Lý Trác Vân xong, Lệnh Mạn ngồi trong phòng xem chương trình chào năm mới giết thời gian.

Điều khiển từ xa chuyển qua chuyển lại giữa kênh Chiết Giang TV và Mango TV, cô vừa muốn xem ba đứa nhỏ TFBOYS, lại cũng không thể bỏ qua Ngô Lỗi và Lưu Hạo Nhiên.

Các tiết mục đều rất xuất sắc, chẳng mấy chốc đã đến mười hai giờ.

MC trong ti vi kêu gọi tất cả mọi người cùng nhau đếm ngược.

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

“Leng keng leng keng ”

Tiếng chuông từ nơi xa báo giờ chuẩn xác.

Tất cả mọi người ở quảng trường trên khắp các thành phố đều cùng gio cao tay lên hô vang.

Cả nước cùng đón chào một năm mới đến.

Vào thời khắc này, Lệnh Mạn không khỏi cảm thấy, cho dù có gặp phải bao nhiêu cực khổ đi chăng nữa, cuộc sống vẫn luôn tràn đầy những hy vọng tốt đẹp.

Điện thoại cô để trên bàn bỗng rung lên hai cái.

Lệnh Mạn cầm lên nhìn, là tin nhắn của Lý Trác Vân.

“Năm mới vui vẻ.”

Lời chúc đơn giản nhất, cũng là lời chúc chân thật nhất.

Lệnh Mạn cong mắt, khoé miệng không kìm được mà nở nụ cười.

Xì.

Vậy mà nói không thích đêm ngược.

Căn thời gian chuẩn chẳng kém ai.

Điện thoại lại rung thêm hai cái nữa.

Ngay sau đó là một tin nhắn mới.

“Tặng cô mười đoá hoa hồng, chúc cô sớm qua tuổi ba mươi.”

Miệng Lệnh Mạn giật giật.

Tiểu tử thúì này!!

Sau khi máy tính được sửa xong, Lý Trác Vân sửa luận văn lại một lần nữa rồi mới nộp lên.

Trước khi thầy hướng dẫn cho ý kiến thì mấy ngày tới bọn họ có thể nghỉ ngơi.

Hôm nay, khi Lý Trác Vân đang ở câu lạc bộ viết chương trình thì Dương Dương vội vội vàng vàng chạy vào.

Hắn vịn tường, thở hổn hển: “Lý Trác Vân! Giáo sư Hoàng bảo cậu đến phòng làm việc gặp thầy ấy ngay!”

Lý Trác Vân vẫn nhìn vào đồng mặt mã dày đặc chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ thờ ơ hỏi: “Có chuyện gì?”

Dương Dương nói: “Tôi cũng không biết, hình như thầy ấy rất tức giận, cậu mau đi một chuyến với tôi xem sao.”

Lý Trác Vân đành phải ngừng tay gõ phím, ung dung đứng lên: “Đi thôi.”

Hai người đến phòng làm việc của giáo sư Hoàng.

Giáo sư Hoàng ném mạnh một tập văn kiện xuống trước mặt Lý Trác Vân, nghiêm giọng nói: “Cho tôi một lời giải thích.”

Ánh mắt Lý Trác Vân nhanh chóng lướt qua nội dung trong tập văn kiện.

Tên bài luận văn là “Các đặc tính để hình thành hạt nhân trong các ngôi sao ở dải ngân hà”, tác giả: Lý Trác Vân.

Bên dưới là một dãy số liệu phân tích và các quan điểm cá nhân.

Chính là bài luận văn của anh.

Lý Trác Vân không hề hoảng sợ: “Giải thích cái gì?”

Giáo sư Hoàng đã có hơn năm mươi năm nghiên cứu trong ngành thiên văn học, lời nói không giận tự uy: “Bài luận văn này của cậu bị trùng lặp đến 80%, cậu còn hỏi giải thích cái gì sao?”

Ông lại vút thêm bốn bài luận văn nữa xuống trước mặt Lý Trác Vân: “Các quan điểm và nghi vấn trong bài luận của cậu trùng với bốn người bạn khác trong lớp, là cậu chép của bọn họ hay bọn họ chép của cậu?”

Rõ ràng là Lý Trác Vân không hề phục, anh cầm bốn bài luận văn kia lên xem.

Bốn người này là những người anh chưa từng nghe qua, nhưng luận văn của bọn họ quả thực rất giống anh, ngay cả công thức tính toán cũng y hệt.

Theo như lý thuyết thì mỗi người phải nghiên cứu một đề tài khác nhau, căn bản không thể nào sao chép được.

Nhưng bốn bài luận văn này đã được trích lọc những quan điểm và phân tích của anh, sau đó được lồng ghép một cách khéo léo vào đề tài của họ.

Nếu như không tính đến luận văn của Lý Trác Vân thì nhất định bốn bài luận văn này sẽ có thể đạt được điểm rất cao và được mang ra để tuyên dương.

Giống nhau như vậy mà chỉ đơn thuần là trùng hợp?

Có quý mới tin.

Giáo sư Hoàng nói thẳng: “Nếu như cậu không thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, coi như tôi sẽ cho cậu trượt môn này.”

Đại học X vô cùng coi trọng kỷ luật, chép bài của người khác là hành vi đáng khinh thường nhất, thậm chí trong trường hợp tệ nhất sẽ có thể bị đuổi học.

Dương Dương vội vàng trình bày thay Lý Trác Vân: “Lý Trác Vân không thể nào làm chuyện này, nhất định là bốn người kia chép của cậu ấy!”

“Chứng cứ đâu?” Giáo sư Hoàng cũng không dễ tin: “Bốn bài luận văn này không hề trùng nhau, chỉ có một mình bài luận của Lý Trác Vân là giống với cả bốn bài của bọn họ, cậu cảm thấy khả năng nào dễ tin hơn?”

“...” Dương Dương lập tức cứng họng, lén kéo tay áo Lý Trác Vân, tỏ ý bảo anh mau nói gì đi.

Giáo sư Hoàng cũng chỉ vào anh: “Cậu nói thử xem.”

Lý Trác Vân cười khinh: “Ngài cảm thấy tôi cần phải đi chép bài sao? Mà nếu như thực sự có muốn làm thế thật, thì toàn bộ cái khoa thiên văn trong đại học X này cũng chẳng có ai đủ trình độ để tôi cho vào mắt.”

“Lý Trác Vân, cậu đừng quá ngông cuồng!” Giáo sư Hoàng nghiêm khắc: “Tôi biết chí hướng của cậu cao xa, nhưng bây giờ cậu vẫn chỉ là một sinh viên, trong trường học vẫn phải tôn trọng quy định của nhà trường, nếu như cậu vẫn luôn có cái thái độ coi trời bằng vung như thế này, chắc chắn chẳng thể nào tiến xa!”

“Tôi không hề coi thường quy định của nhà trường.” Lý Trác Vân kiên quyết bác bỏ: “Tôi không chép bài.”

Giáo sư Hoàng nhìn dáng vẻ không chịu khuất phục của Lý Trác Vân, vẻ mặt anh không hề dao động chút nào.

Giáo sư Hoàng thầm thở dài trong lòng, thật ra thì ông cũng biết dựa vào năng lực của Lý Trác Vân mà nói, sẽ không bao giờ phải làm ra cái loại hành động ăn trộm ý tưởng như thế này.

Nhưng sự thật đặt ngay trước mắt, ông phải thật công bằng, không thể thiên vị bất kỳ ai.

Dù sao cũng vẫn là cậu học trò mà mình hài lòng nhất, giáo sư Hoàng rất trọng người tài, lúc còn trẻ ông cũng đã phải ném trái không ít khổ sở, thế nên bây giờ không thể nhìn nhân tài kiệt xuất vừa mới nổi lên đã phải chịu thiệt thòi.

Ông quyết định cho Lý Trác Vân một cơ hội: “Tôi cũng đã gọi bốn người này lên nói chuyện, họ đều có thể trình bày mạch lạc các quan điểm đã đưa ra trong bài luận văn của mình, không hề có gì sai sót. Dù sao bây giờ cậu cũng là người đuối lý, cậu cầm cái này về đi, tôi cho cậu ba ngày để tìm số liệu và làm lại một bài luận văn khác, nếu như ba ngày nữa số liệu vẫn bị sao chép thì tôi cũng không thể giúp được gì.”

Giáo sư Hoàng trả bài luận văn lại cho Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân nhìn chằm chằm nhưng không đưa tay ra nhận.

Giáo sư Hoàng nói: “Cầm đi.”

Lý Trác Vân vẫn đứng im không hề nhúc nhích.

Dương Dương nhỏ giọng khuyên giải: “Mau mau cầm đi.”

Người trẻ tuổi, dù sao cũng nên bị mài bót một chút gai góc.

Giáo sư Hoàng không hề nhún nhường: “Nếu như cậu không muốn làm lại, vậy thì cứ xử theo lệ thường đi, gian lận sẽ bị ghi vào hồ sơ, có vết như này thì sau này cậu sẽ không thể nào được vào cơ quan nghiên cứu thiên văn quốc gia nữa.”

Lý Trác Vân đưa tay nhận lấy bài luận văn, không nói tiếng nào xoay người bỏ đi.